

Lekfullt och tekniskt avancerat

Electrohype är en utmaning men ingen provokation. Trots att genren har många år på nacken så känns utställningen som en fräsch vision om ett annat sätt att definiera konst.

KONST

Electrohype 2010
Jätte biennalen för elektronisk konst, boremresearch, sion Jeong, Nikki Kooles, Caeb Larsen, David Rokeby, Seena Erfjord, Yunchul Kim, Diane Landry, Enrique Radigales och Norman T. White /stads konstmuseum /ernissage lördag 27 november. Utställningen presenteras 14.00. Till och med 20 januari 2011

► Elektronisk konst utörs av datorer eller annan elektronik eller så är datorerna och elektroniken i sig själv konstverket. Enklare uttryckt innehåller utställningen på Ystads konstmuseum verk som är eller har anknytning till elektronik och datorer är det dominerande inslaget. Men det finns också inslag av både fysik och kemi.

Elektronisk konst är inget nytt och det är ju inte heller datorer eller elektronik. Men ändå känns genren svan och utmanande som en brytning mot den traditionella konstraditionen. Jag vill inte säga att utställ-

vidöppna sinnen, inte gå in på Ystads konstmuseum med färdiga fraser och dogmer om vad som är konst eller inte. Det är inte ens nödvändigt att ställa den frågan, den känns inte viktig. Däremot är det viktigt att känna efter och uppleva utan skygglappar och kan-ske, i vissa fall, inte ens försöka förstå eller tolka eller söka efter ett fack att stoppa in det man ser i.

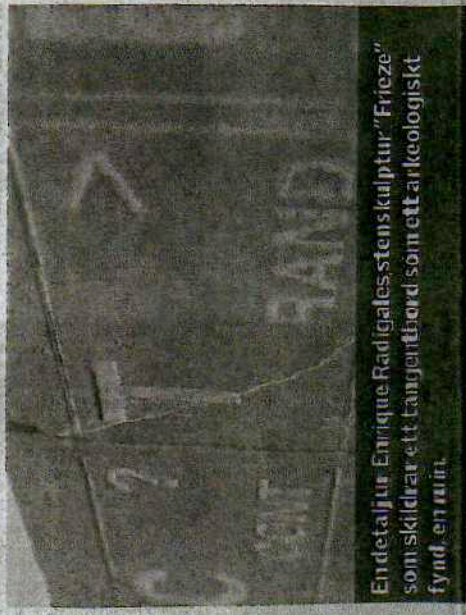
Electrohype-konceptet med återkommande biennaler har funnits i tio år och såg dagens ljus i Malmö. Hittills har det blivit sex biennaler, den rådande inräknad. Bakom Electrohype står mål-möcuratorerna Lars Gustav Midbøe och Anna Kindvall och de har en generös inställning till betraktarens uppfattning. Det finns lika många sätt att se på och uppfatta elektrokonst som det finns individer.

De ser utställningen både som en helhet och som ett antal individuella verk. Och visst är det lätt att se den gemensamma nämnaren som ändå rymmer tio konstnärers egna visioner och uttryck. Vad som slår mig är den påtagliga lekfullheten

Diane Landry mitt i sitt eget verk "Mandalas in series Blue Decline".

BILD: MARKHANLON

Endetaljur Enrique Radigales stensculpturn "Frieze" som skildrar ett tangentbord som ett arkeologiskt fynd, en mitt.

Nikki Kooles "Procedural flat" som är ett "myrhus" fast med människor i ett höghus

säljer sig själv gång på gång. Jag förundras, skrattar lite, faller i tankar och beundrar och beundrar. Whites "Bellevue" som